

Barna József: Az életmentő vörösbor

Töltöttünk a finom, saját termésű, tőkén nemesedett vörösborból, koccintottunk és „Egészségünkre” felkiáltással kortyoltunk egy jót belőle.

- Nem tudom, meséltem-e...,- kezdtem bele legújabb történetembe, - de, mint tudjátok, van egy baráti „old boys” társaságom, - folytattam, miután mindenki érdeklődéssel figyelt rám, - amolyan ötven fölötti focista öregfiúk. Évek óta minden szombat kora délelőttjén kergetjük a „bórt” az egyik közeli iskola tornatermében. Jól leizzadunk, röhögünk nagyokat a csetlő-botló focistamozgásunkon. A társaság tagjai a focin kívül nincsenek egymással szorosabb baráti kapcsolatban. Az utcán, ha találkozunk, köszönünk egymásnak, esetleg váltunk pár szót és mindenki megy a dolgára. De a szombat az más. Az a focié, az ökörködésé, az örökös „zrikálásé”. Röviden, a felszabadult mozgásé. Mert hiába vannak közöttünk Munkácsy-díjas képzőművészek, különböző szerelőszakmák mesterei, iskolaigazgatók, tanárok, mérnökök, újságírók, ez egy nyugdíjas banda, néhány középkorú „csikóval” kiegészülve, akiket futóembernek használunk, - mert a tengerészmondás után szabadon, a futballban „futni kell, a sör csak utána rendel”. Itt csak egy lsten van és egy a szerelem – a foci.

- Nem mondom, a korsó hideg sörök sem esnek rosszul a következő egy-két óra alatt a közeli krimóban, ahova a meccsek után beülünk megbeszélni a világ dolgait, egymás vitézkedését a parketten, vagy csak életünk mindennapjait.

Nemrégiben, valamelyik hétvégén is, már túl minden mozgáson és az első sörkörön, nyílik a csehó ajtaja és belép rajta egy régen látott csapattárs. Mi, persze ujjongva üdvözlöttük a nyugdíjas srácot. Széket hoztunk, közénk ültettük, és máris repkedtek a kérdések – hol volt, mint volt, hogy hónapok óta felénk se nézett? Közben, kérni akartunk egy sört neki is a pincérrel. Társunk azonban határozottan kijelentette, - Köszöni, nem kéri, nem iszik sört, csak bort. Azt is vöröset és szárazat. Csodálkozva néztünk rá. Ő, a nagy sörivó, bort iszik. Mert, ugye, tudjuk jól – foci után nincs semmi egészségesebb a jó hideg, csapolt sörnél!

- Márpedig, - mondja a barátunk – én már a foci „nézése” után is, csak vörösbort iszom.

Majd minden további kérdezősködés nélkül mesélni kezdett.

- Tudjátok, hogy egyedül élek. Az asszony meghalt, fiaim külföldön dolgoznak. Magam mosok, magam főzök. Ha valamelyik gyerek hazajön, előtte megereszt egy beszélgetést a mobiljáról. Ilyenkor, elő szokták adni a kérésüket, hogy melyik kedvenc ételüket kérik hazaérkezésükkor. Meghallgatom őket, majd fejben sorra veszem a szükséges alapanyagokat. - mi van, mi nincs, mit kell még megvenni, - és elkezdem szép sorjában beszerezni őket. Ebben az esetben egy hagyományos ételt kértek, - „marhapörkölt, vörösborban edzve, ahogy én csinálom”. Kora délutánra vártam az éheseket és már éppen neki láttam a főzésnek, amikor észleltem, hogy a háznál nem található az alkoholos alapanyag. Szomszédokhoz nem akartam fordulni az emeleten, meg különben is, ilyenkor mindenki dolgozik. Felcihelődtem és leballagtam, - én már csak így mondom, mert ez áll a nyelvemre -, a sarki ABC-be. Megvettem a bort és indultam vissza, amikor a bolt melletti orvosi rendelő előtt összeakadtam egy ismerőssel.

- Állítólag, még a „szevaszt” se tudtam végig mondani, úgy csuklottam össze, mint egy rongybaba, eszméletlenül. Innen már a különböző elbeszélésekből tudom én is a történéseket.

Bevittek a rendelőbe. Vittek? Húztak! Az ismerősöm és egy idegen férfi. Úgy megijedtek, - mondták, - hogy azt se tudták, mit csinálnak. Az éppen akkor rendelő doktornő megállapította a szívelégtelenséget. Azonnal mentőt hívott, irány a kórház. A „bel” osztályon kétszer ütöttek vissza az életbe az elektromos sokkolóval, és mindenféle beleegyezés, papír, anyám kínja nélkül betoltak a műtőbe és egy „pacemakert” ültettek a szívem fölé, - húzta szét az ingét, megmutatva mellén a vágást.

- Én már csak a kórházi ágyon tértem észhez, csodálkozva, hogy hol vagyok és mi az a sok gép, amihez kihuzaloztak. Kábán töprengtem látva a transzfúziót, hogy ezt meg miért csöpögtetik belém.

- Felébredt a betegünk, - hallottam a fejem mellett. Lassan arra fordítottam magam, - amennyire tudtam – és egy középkorú orvost láttam kimosolyogni fehér köpenyéből.

- Hogy érzi magát, - kérdezte fáradt hangon, - most, hogy sikerült visszatérnie, erre az élő Földre? Jól megdolgoztatott az elmúlt órákban.

Csak ekkor tudatosult bennem, hogy hol vagyok, mi is történhetett velem.

- Engem megműtöttek! - Én majdnem meghaltam! Képzeljétek, még a víz is kivert.

- Nem lett kész a pörkölt. A gyerekeket már a kórházi betegágyon fogadtam. Hetekig feküdtem odabenn, és amikor haza engedtek új ruhát kellett behozni, mert ami rajtam volt, azt mind szétvagdosták az életmentésemkor.

Ma már jól érzem magam, csak még kissé gyenge vagyok.

Hát, ez történt velem.

És hogy, miért nem iszom sört? Tudjátok, áldom a sorsom és a szerencsém, mert ha akkor nem kell lemennem a borért..., és otthon leszek rosszul, ahol egyedül vagyok..., most nem tehetném meg, hogy itt meséljek róla a társaságnak.

Mert a bor hiánya miatt szülehettem meg másodszor is.

Akkor megfogadtam, csak bort iszom. Száraz, vöröset. Azzal kikortyolta a deci italát, amit az orvos engedélyezett neki mindennapi használatra.

Búcsúzkodva felállt.

- Mennem kell, - mondta, - a fiaim ma jönnek meg, és az elmaradt ebéddel várom őket.

„Marhapörkölt, vörösborban, ahogyan én csinálom.”

Nagyon szeretik.